

Sygn. akt II CZ 121/06

POSTANOWIENIE

Dnia 14 lutego 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Helena Ciepła (przewodniczący)

SSN Barbara Myszka

SSN Hubert Wrzeszcz (sprawozdawca)

w sprawie z wniosku wierzyciela S.Ś.

przeciwko dłużniczce B.T.

przy udziale A.D. i P.S.

o świadczenie pieniężne,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 14 lutego 2007 r.,

zażalenia dłużniczki

na postanowienie Sądu Okręgowego w P.

z dnia 14 lutego 2006 r., sygn. akt [...],

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 25 listopada 2005 r. Sąd Okręgowy w P. oddalił zażalenie P.S. – nabywcy zlicytowanej nieruchomości dłużnika – na postanowienie Sądu Rejonowego w G. z dnia 1 marca 2005 r. o przybiciu nieruchomości. Sąd uznał, że zakwestionowane czynności postępowania egzekucyjnego zostały dokonane prawidłowo i są skuteczne. Nie podważa tej oceny zawarta przez dłużnika z P.S. umowa sprzedaży nieruchomości z dnia 23 grudnia 2004 r., ponieważ – zgodnie z art. 930 § 1 k.p.c. – rozporządzenie nieruchomością po jej zajęciu nie ma wpływu na dalsze postępowanie.

Od tego postanowienia dnia 11 stycznia 2006 r. wniósł skargę kasacyjną pełnomocnik P.S. Zaskarżył je również – skargą kasacyjną z dnia 9 lutego 2006 r. – pełnomocnik dłużniczki B.T.

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy w P. odrzucił obie skargi kasacyjne jako niedopuszczalne. Jako podstawę prawną rozstrzygnięcia Sąd wskazał art. 767⁴ § 2 k.p.c. w zw. z art. 3 ustawy z dnia 22 grudnia 2004 r. o zmianie ustawy kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. z 2005 r., Nr 13, poz. 98).

W zażaleniu pełnomocnik dłużniczki postępowania zarzucił naruszenie art. 3 wymienionej ustawy z dnia 22 grudnia 2005 r., art. 7 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 172, poz. 1804) oraz art. 775¹ § 2 k.p.c. w brzmieniu sprzed wejścia w życie przytoczonej ustawy z dnia 4 lipca 2004 r. i wniósł o uchylenie zaskarżonego postawienia w części odrzucającej skargę kasacyjną dłużniczki.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Nowelizacja kodeksu postępowania cywilnego, dokonana ustawą z dnia 2 lipca 2004 r. o zmianie ustawy – kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 172, poz. 1804, dalej: ustawa z dnia 2 lipca 2004 r.) oraz ustawą z dnia 22 grudnia 2005 r. o zmianie ustawy kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy – prawo o ustroju sądów powszechnych, dalej: ustawa z dnia 22 grudnia 2005 r. spowodowała – w zakresie systemu środków

zaskarżenia w postępowaniu egzekucyjnym – praktyczne wyeliminowanie z tego postępowania kasacji i skargi kasacyjnej (jedeny wyjątek dotyczy wykonalności zagranicznego tytułu wykonawczego – art. 1151 § 2 k.p.c.). Przepis art. 767⁴ § 2 k.p.c. w brzmieniu nadanym mu ustawą z dnia 2 lipca 2004 r. stanowił bowiem, że na postanowienie sądu drugiej instancji wydane po rozpoznaniu zażalenia kasacja nie przysługuje. Na skutek nowelizacji tego przepisu, dokonanej ustawą z dnia 22 grudnia 2004 r., pojęcie „kasacja” zostało zastąpione nazwą „skarga kasacyjna”.

Współcześnie w prawie procesowym cywilnym obowiązuje – czego nikt nie kwestionuje, ani w piśmiennictwie, ani w judykaturze – zasada bezzwłocznego działania prawa procesowego. Jeżeli ustawodawca zamierza od tej zasady odstąpić, to uchwała przepisy ściśle wyznaczające granice tego odstępstwa (por. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 2001 r., III CZP 49/00).

Mając na względzie powyższe, Sąd Najwyższy w orzeczeniach, w których rozważał dopuszczalność skargi kasacyjnej od postanowienia sądu drugiej instancji wydanego po dniu 6 lutego 2005 r. – na skutek rozpoznania zażalenia – w sprawie egzekucyjnej wszczętej przed wejściem w życie ustawy z dnia 22 grudnia 2004 r., wykluczył możliwość zaskarżenia go skargą kasacyjną (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 listopada 2005 r., IV CSK 74/05 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 kwietnia IV CSK 160/05, niepubl.). Sąd Najwyższy w składzie rozpoznającym niniejsze zażalenie podziela ten kierunek orzecznictwa. To oznacza, że zaskarżone postanowienie, które zostało wydane – co jest bezsporne – w dniu 25 listopada 2005 r., nie podlega zaskarżeniu skargą kasacyjną. Przytoczone w zażaleniu przepisy prawa przejściowego dotyczą sytuacji, w której – inaczej niż w rozpoznawanej sprawie – orzeczenie zostało wydane przed dniem 6 lutego 2005 r. Zażalenie kwestionujące trafność zaskarżonego postanowienia należało więc uznać za nie uzasadnione.

Z przedstawionych powodów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji postanowienia (art. 398¹⁴ w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c.).